

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 października 2016 r. zażalenia **T. G.** na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 października 2016 r., II A Ko (...) w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 maja 2016 r., w sprawie sygn. akt IX Ka (...)

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania we wskazanej wyżej sprawie legło stwierdzenie, że wniosek ten zawiera, nieuzupełniony w wyznaczonym terminie 7 dni – bieżącym od dnia 6 sierpnia 2016 r. (daty uznania wezwania za doręczone wnioskodawczyni) – brak formalny polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata (art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z 429 § 1 k.p.k., art. 545 § 1 k.p.k. i art. 113 § 1 k.p.s.w.).

W zażaleniu złożonym na przytaczane zarządzenie z dnia 5 września 2016 r., T. G. wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie jej terminu do uzupełnienia braków formalnych według wezwania, którego nie odebrała z powodu związanej z chorobą nieobecności w B. (na tę okoliczność przedłożyła szereg skierowań na badania i badań), oraz o wyznaczenie jej adwokata z urzędu celem fachowego sformułowania wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem pozostają dwie kwestie. Po pierwsze to, że wniosek o wznowienie postępowania, także w sprawie o wykroczenie, musi być sporządzony i podpisany przez obrońcę lub pełnomocnika (art. 113 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k.) oraz musi być opłacony (art. 113 § 2 k.p.s.w.). Po wtóre to, że T. G. nie uzupełniła pierwszego z warunków formalnych wniesionego przez nią osobiście wniosku w terminie 7 dni, przewidzianym w przepisie art. 120 § 1 k.p.k. W terminie tym ani nie wniosła pisma sporządzonego i podpisanego przez pełnomocnika, ani też nie złożyła wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu do wykonania tej czynności.

W tej sytuacji niezbędne stało się zbadanie, czy określona w art. 120 § 1 k.p.k. procedura uzupełniania braków formalnych wnoszonych pism procesowych, które z powodu tych braków nie mogą otrzymać biegu, została bez uchybień dopełniona w trakcie postępowania z wnioskiem T. G..

Na tle podnoszonych w zażaleniu okoliczności, należało mieć na uwadze treść art. 133 § 1 i 2 k.p.k. Z treści tych unormowań wynika, że m.in. w razie chwilowej nieobecności adresata w mieszkaniu, przesyłane pocztą pismo (w tym wypadku wezwanie do uzupełnienia braku) pozostawia się w najbliższej placówce operatora pocztowego, gdzie pismo to można odebrać w ciągu dwukrotnie płynącego okresu 7 dni. Wówczas pismo to uważa się za doręczone. Z kolei, z treści art. 139 § 1 k.p.k. wynika, że wysłane pismo uważa się za doręczone również wtedy, gdy strona nie podając nowego adresu, zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem.

W realiach sprawy należało zatem uwzględnić, że omawiane wezwanie zostało T. G. wysłane na podany przez nią adres w B.. Wprawdzie w samym wniosku o wznowienie, wnioskodawczynie podała dla doręczeń (również) adres skrytki pocztowej w L., ale pisma wysyłane do niej w tym postępowaniu wcześniej, właśnie pod adresem w B., odbierała i spod tego adresu wysyłała własne pisma (postanowienie – odebrane w dniu 28 maja 2016r. – k. 6, wezwanie do wskazania podstawy wznowienia – odebrane w dniu 6 lipca 2016 r. – 13). Szczęólnego zaś podkreślenia wymaga, że wnioskodawczynie ani nie poinformowała Sądu, że jej nieobecność pod podanym, wymienionym powyżej adresem będzie dłuższa niż

chwilowa, ani też nie zawiadomiła, że wręcz nie będzie przebywała pod wskazanym przez siebie adresem i nie podała aktualnego – pomimo tego, że na potrzebę taką mogły wskazywać opisane przez nią w zażaleniu okoliczności dotyczące poddawania się, w okresie od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia 3 sierpnia 2016 r., kolejnym badaniom lekarskim i analitycznym w L., a możliwość taką (choćby telefonicznie) miała. W tej sytuacji, nie ma podstaw do zakwestionowania skuteczności doręczenia wnioskodawczyni, z dniem 6 sierpnia 2016 r., wezwania do uzupełnienia braków formalnych jej wniosku o wznowienie, które było dwukrotnie awizowane w dniach 23 lipca 2016 r. i 29 lipca 2016 r. (k. 17). Co za tym idzie, nie ma też podstaw do ponowienia procedury zmierzającej do uzupełnienia formalnego braku jej pisma procesowego, które jako obarczone tym brakiem pozostaje bezskuteczne (nie może otrzymać biegu). Jak stanowi bowiem przepis art. 120 § 2 k.p.k., w razie uzupełnienia braku w terminie, pismo wywołuje skutki od dnia jego wniesienia, natomiast w razie jego nieuzupełnienia w terminie, pismo uznaje się za bezskuteczne.

Wypada dodać, że termin określony w art. 120 § 1 k.p.k. nie jest terminem zawitym, który podlega ewentualnemu przywróceniu w trybie art. 126 § 1 k.p.k., a więc wówczas, gdy jego niedotrzymanie nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych. Natomiast bezskuteczność aktualnie złożonego pisma procesowego, nie pozbawia definitywnie uprawnienia do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, spełniającym wymogi procesowe.

Kierując się przedstawionym względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.